

Янголи не сплять

Автор:

Оксана Калина

Янголи не сплять

Оксана Калина

... Жив був собі Сашко. І на тридцять п'ятому році життя, яке до того часу перевернулось шкереберть, в тому числі і стараннями самого Сашка, котрий ось уже два роки вживав оковиту, не просихаючи, сталась з ним дивна історія. В закинутій конторі, яка колись числилась за колишнім радгоспом і куди він подався на пошуки привида Степана, зустрілись йому дивні жінка й чоловік. Спочатку він прийняв їх за бомжів. І ось тут розпочалося найцікавіше... і найстрашніше... Гумористична, іронічна, філософська, місцями сумна повість Оксани Калини «Янголи не сплять» – про найважливіше, з чим стикається кожен – вибір життєвого шляху, безсмертну людську душу і, звичайно, про кохання.

Оксана Калина

Янголи не сплять

Що буває, коли янголам обламують крила?

Не знаєте? Так я скажу:

Люблять, як любили.

Служать, як служили.

Тільки болить ім вдвічі більше...

От і вся різниця...

В кабінеті під порядковим номером 777, що розташувався у висотному офісі на перехресті вулиць Земної та Небесних Сфер, проходила нарада. Розглядалась особова справа одного з багаточисельних підопічних Контори, як було прийнято називати організацію в колі колег. Наразі всі присутні, числом їх було семеро, дивились на величезний, на півстіни, плазмовий екран.

- Дійство відбувається в режимі online, я так розумію? – спитав найстарший із присутніх. Це був високий, міцний сивий чолов'яга з білою, до пояса бородою і вольовими зморшками довкола міцно стулених вуст.

- Само собою, – відповів інший, значно молодший із пронизливо-синіми очима, – інакше не працюємо.

- Новітні витребеньки, – невдоволено нахмурився бородатий, – раніше ми за кожним підопічним спостерігали особисто, по п'ятам ходили, не те, що зараз.

- Проти прогресу не попреш, – засміявся синьоокий, звали його Гавриілом Архом і завідував він пошуковим відділом Контори, – до того ж, це полегшує нам життя.

- Легкого життя захотіли, ти подивись, – пробурмотів бородатий, звали його, до речі, Петром, прізвище – Каменяр, у його віданні знаходилось питання кадрового забезпечення офісу, – ніхто вам його ніколи не обіцяв. Знали, на що підписувались...

- Не бубони, Петре, – з оббитого якимось блискучим білосніжним матеріалом піднявся ще один чоловік, на бейджі в нього значилось «Первозванний Андрій. Аналітик», – хлопці діло кажуть. Викликів зараз стільки, що, бува, не встигаємо. Система відеонагляду в режимі online дуже виручає. І взагалі, потрібно йти в ногу з прогресом.

- Не встигаєте, бо розлінилися, – гнув далі своє Петро, хоча вже й так впевнено.

Власне, бубонів він радше для проформи – аби тримати підлеглих в тонусі. Він і сам не гребував досягненнями прогресу і у вільну хвилю, яких, правда,

видавалось дуже мало, любив поганяти в планшеті якусь заковиристу гру.

– Мать його тричі в душу! – раптом спохватися з крісла середнього віку чоловік з темним волоссям і пронизливими чорними очима. Довгим худим мізинцем із загостреним, мов кіготь сови, нігтем, він вказав на екран, – Всьо! Однозначно – наш клієнт!

Всі присутні, мов по команді, знову повернули голову до екрану. Там розгорталося дуже цікаве «кіно». По полю, зарослому високими, мало не в зріст людини бур'янами, йшов молодий чоловік. На вигляд йому можна було дати років 35–36. Світловолосий, невисокий, міцної статури, з великими каро-зеленими очима. Правда, зараз на ті каро-зелені очі він майже нічого не бачив, тому що був п'яним в димину. Молодий чоловік, якому при народженні батьки дали «рідкісне» в наших краях ім'я Олександр, героїчно пробирався крізь бур'яни, то притоптуючи їх чоботами, то вириваючи прямо з корінням і весело горланив при цьому пісню Шнура:

– Заведу себе змею, лучше черепаху, но тебя я не люблю, ехай, ехай на х....

Прямував Сашко до цвинтаря. Правда, туди пролягала значно коротша, асфальтована дорога. Чому Сашку захотілося прогулятися саме бур'янами, в яких легко можна було заблукати – невідомо. У п'яних своя незбагненна логіка.

Нарешті Сашко перемиг останню дебелу лебедину і вийшов до задніх воріт цвинтаря, які ніколи не зачинялися. Власне, в цьому не були потреби, бо через ті ворота ніколи не заходили живі й покійників теж не заносили тудою, бо це було старе кладовище, із захороненнями 30–50 річної давності.

Сашко зайшов на територію цвинтаря і сміло почимчикував між хрестів і могил, час від часу підсвічуючи на собі ліхтариком на мобільнику (бо вже стояла глибока осінь і темніло рано) для того, щоб прочитати надпис на пам'ятниках та хрестах. При цьому він безбожно матюкався, видно, не вдавалося знайти те, що він так ретельно шукав.

... Тим часом ті, хто засідав в кабінеті 777 продовжували уважно дивитися на екран, спостерігаючи за Сашковими маневрами.

– Якого дурня він там шукає? – запитала мініатюрна дівчина з модними в цьому сезоні фіолетовим відтінком волосся. «Варвара П'ятницька, відділ молоді, спорту та охорони материнства», значилось у неї на бейджі.

– А чорт його душу знає! – відповів їй ще зовсім юний хлопець якого всі прозивали Рафаелем – за пристрасть до живопису (в офіс його взяли на практику).

– Хвилиночку! – раптом розгнівано заgrimів Петро, – юначе! Що за вислови! Ви забули де знаходитесь?

Рафаель знічено похнюпився, а чорноокий, звали його Луцій Ферро, бо він мав італійське коріння, (власне контора мала статус міжнародної, тож працювали там люди різного походження) засміявся на всю горлянку.

– От якраз чорту й відомо, що він там шукає – дідову могилку. Сашко діда свого дуже любив, бо вдався нього, мов усі краплі позбирав. Дідусь свого часу, канешно, був ще тим жуком – горілку хлистав відрами, дівок перепортив дюжину. Хотя дітей признавав. Колись в один день, якщо не помиляюсь, зразу трьох своїх отприсків від різних баб, пардон, жінок, женив. Тож наш Олександр, так би мовити, прийшов віддати шану покійному родичу...

– А чого це він ваш? – з крісла раптом підхопилась висока і струнка молода жінка. На вигляд їй було років тридцять. Звали її Магдою, і вона очолювала юридичний, а також відділ адвокатури. Магда мала довге блискуче золотаво-руде волосся і величезні мигдалевидні зелені очі. Її молочно-біла, як і у всіх рудих, шкіра аж ніби сяяла зсередини. Жінка була дуже гарною – просто неможливо відвести очей. Чорнявий Луцій і не відводив від неї погляду, в якому читалась і туга, і любов, і невисловлене, невтолене чоловіче бажання, помножене на злість.

– Магдо, – сказав чорнявий, – я розумію, що твій обов'язок, в тому числі як адвоката, захищати всіх недолугих тупарів, але цей... – він кивнув у бік екрану, – явний випадок. Навіть колегію суддів збирати не потрібно. Він вже порушив всі закони людської і небесної моралі. Про що тут думати?

Магда притихла. По її світлому обличчю промайнула тінь.

– Про що тут думати? – перепитала вона, – а ти взуй його чоботи і пройди його дорогою, можливо тоді, зрозумієш, мотиви його дій.

– Філософія, – недбало махнув рукою чорнявий, – так можна кого завгодно виправдати. До того ж, – він підморгнув Магді чорнющим оком в якому на мить спалахнув червоний, мов свіча вогник, – мені і в своїх чоботях добре. Але клієнт – все одно наш. Що думає з цього приводу шановне товариство? – звернувся він до присутніх.

Товариство мовчало, бо його увагу знов привернули події, що розгортались на екрані...

Сашко, так і не знайшовши дідову могилу, почав водити тремтячими пальцями по екрану телефону, видно, хотів комусь подзвонити. Нарешті він знайшов потрібний номер і хрипким з перепою голосом зарепетував у слухавку:

– Юрко! Є...і його мати! Ану тули сюди, кажу. Як куди – на цвинтар. Шо роблю? Дідову могилу шукаю, етіть-колотіть, найти не можу. Ти колись казав шо він похований поряд з твоім батьком. Приїзди, покажеш. Ну і шо, як темно? Не найдеш? Дак, бля, Машку візьми, сестрицю свою, та точно все знає. Пляшку і закусь із собою візьми, поминать будемо. Не, з мене ше не хватить. Греби сюди, кажу. І щоб через 15 хвилин були. Всьо.

Сашко, сам не знаючи чого, раптом швиргонув телефон кудись аж далеко, а потім, навколішки, з матами, почав повзати по землі, аби його найти. Та не доповз до апарата пари кроків – заснув, притулившись до якоїсь давньої, не обгородженої могили. Він би так спав і до ранку, чи залякнун на смерть, аж тут рівно через 15 хвилин голосом Святослава Вакарчука звідзвався телефон і Сашко прокинувся. За сусідньою могилою, мов зірочка, сяяв апарат.

– Етіть-колотіть! – зрадів Сашко і навколішках подерся прямо через могилу, – найшовся, мій ріднесенький! Альо! – гаркнун він у трубку, – Я тут, це ти де? А хто там вищить? Машуня? Всьо, іду назустріч.

Через деякий час друзі, а Юрко був ліпшим Сашковим другом, таким же п'яницею і прохіндеем, поручкалися. За Юрком тремтячи, як осикове дерево, стояла, Машка. Чого, питається, вона послухалась свого придуркуватого братика і попхалась на цвинтар мало не опівночі? Бо була закохана в Сашка. Які тут ще

пояснення потрібні?

- М-ш-ня, - язик у Сашка почав заплітатися після принесеної Юрком пляшки пива, - злотце! Найди мені діда. Дуже н-да.

Маша мовчки повела мужиків через могили. Зупинилась біля потрібної, тицьнула в неї пальцем.

- Ось вона, - Сашко присвітив мобілкою і задоволено крякнув.

- Вона, - підтвердила Машка, - привітайтеся з дідом і додому. Я вас прошу.

- А пом'януть? - дурачливо вип'ятив губи Сашко, - це якось не по-християнськи - прийти на кладовище і не пом'януть родичів...

... При цих словах чорнявий Луцій Ферро, який теж уважно слідкував за екраном, несмішливо скривив губи.

- Он як - про християнство згадав, - сказав він, дивлячись прямо в зелені Магдині очі, - це дуже по-християнськи: запертися опівночі на кладовище і танцювати на могилах. Ловко поминають!

- Він не танцює! - сяйнула зеленими очиськами Магда.

- Та що ти кажеш! - насмішкувато протягнув Луцій, - подивись на екран, люба моя.

- Я не твоя люба! - відрізала Магда, повертаючись до екрану.

Між тим Сашко з Юрком, ввімкнувши на повну потужність звук телефону, витанцьовували під «Океан Ельзи»:

- ...Якби сказали ти мені стати твоїм човном!.. - лементували вони вслід за Вакарчуком, розмахуючи ногами.

Машка товклася поряд і тільки руки заламувала, дивлячись на цих двох придурків.

Вони, доспівавши пісню, синхронно звалились на землю, ржучи, мов лошаки.

– Діду, за тебе! – сказав Сашко, чокнувшись пляшкою пива об основу камінного хреста, – був ти мені найближчою людиною за життя, таким залишився і після смерті. Скоро стрінемось, діду! – заволав він, розмазуючи п'яні сльози по обличчю!..

– Все, вимикай кіно! – раптом сказав сивобородий Петро, – з клієнтом все зрозуміло. Забирай, – кивнув він у бік Луція.

Той задоволено, зовсім по-дитячому, потер руки.

– Не дам! – раптом скрикнула Магда, а потім, знітившись, додала, – тобто я хотіла спитати: може, ще один шанс Сашку дамо? Душа у нього хороша.

– Запаскудив він свою душу, на жаль, – зі співчуттям сказав аналітик Андрій Первозванний, – далі тільки гірше стане. Ти ж сама прекрасно знаєш, як це, зазвичай, з людьми трапляється...Забирати треба зараз.

– Ні! – скрикнула Магда, – заради мене! – вона благально дивилась на Петра.

– Здався він тобі, – невдоволено пробурчав той, – що ти вчепилась в цього Сашка, наче він медом помазаний? Інших клопотів вистачає. Ну, добре, – зглянувся він, – давай так, Магдо. Вмикаємо знов цю штуку, – Петро кивну на екран, – і подивимося: як піде твій Сашко додому – даємо шанс, посунеться на пошуки пригод – Луцій забере його однозначно!

– Дякую, – згодилась Магда, вона знала, що більшого Петро, при всій своїй могутності, зробити не міг.

Навіть Луцій у знак згоди кивну своєю смоляною головою – останній шанс потрібен всім. А може він просто був впевнений, що клієнт нікуди від нього не дінеться.

Увага присутніх знов переключилась на екран. Тільки Луцій невідривно дивився на Магду, ніби намагався зрозуміти, що коїться в її золотій голові. Раптом він підвівся, став за спиною у Магди і, майже торкаючись губами її вуха, пошептів:

– Що, Магдочко, навіть янголи закохуються? Як сказав поет: любові все возрасти, а в нашому випадку, навіть янголи, покорні? Чи не так?

– Що ти мелеш? – шикнула на нього Магда, – зовсім здурів? Сіркою обкурився? Яка любов? В мої обов'язки входить захищати всіх! Почитай Посадові Інструкції, придурок!

– Розкажи мені! – скривив він губи ехидній посмішці, – тільки врахуй: я тобі його все одно не віддам, зрозуміла? Особливо – його, з натиском на слові «його», сказав Луцій.

– Та пішов ти... – відсторонилась від Луція Магда.

– Агов, – зиркнувши в їх бік пронизливими синіми очима сказав Гавриіл, – більше двох говорять в слух. Або мовчать.

– Тули на своє місце, – прошипіла Магда, – осточортів!

– Дак на те я й чорт, – вишкірив білі зуби Луцій...

... Між тим на екрані «вистава» йшла своєю чергою.

– Слухай, – спитав Юрко Сашка, – а ти чого квасиш останній рік, наче більше не житимеш і не питимеш? Ти ж раніше наче зовсім не вживав.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купить: https://tellnovel.com/ru/kalina_oksana/yangoli-ne-splyat

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купить](#)